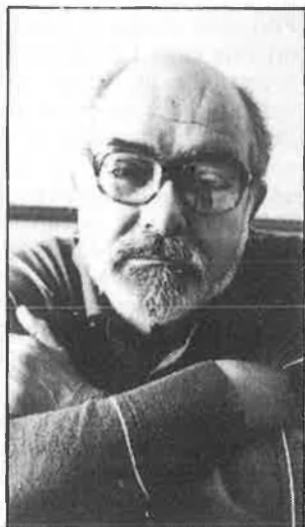

Vicent Ventura

Negar o amagar la realitat

L'espectacle del senyor de les brotxes, demanant a un funcionari del Consell d'Europa per què no havien inclòs el «valencià» entre les llengües minoritàries necessitades de protecció, ha hagut de ser pintoresc. Per més que, mirat des de la perspectiva de la vergonya aliena en tant que valencians, patser també ha resultat penós. Mai no en sabrem els detalls: si la cosa va ser gesticulant i cridanera, d'acord amb els hàbits casolans de l'interpret, o mesurats, segons els usos i els costums diplomàtics habituals a la capital d'Europa. La de la CEE, vull dir.

No és probable, però, la segona hipòtesi, sobretot considerant la recomanació que va fer el funcionari al regidor de l'Ajuntament de València. ¿Què passaria quan el va dirigir al CIEMEN? Si el de les brotxes hagués sabut què és això del CIEMEN i hagués mantingut fins aquell moment una certa bona educació, s'hauria produït l'esbroncada més gran recordada a Brussel·les des de l'època dels terços del duc d'Alba.

Per a missions com la que es va atribuir l'impetuós regidor, membre d'Unió Valenciana, hauria estat millor designar, per exemple, el poeta convers que guanyava flors naturals en els Jocs Florals de la llengua catalana a l'exili, perquè podria haver explicat la perfídia del catalanisme militant enganyant, amb guardons com

aquells dels quals ell era víctima, la innocència valenciana rendida davant la unitat de la llengua. Però qui paga mana. I és per això que el regidor de les brotxes va anar a Brussel·les, com està disposat a anar a la fi del món, si cal.

Ara bé, no és menys pintoresc, o patètic també, segons es mire, el paper que hauran de fer, i estaran preparant, els alts dignataris de l'autonomia valenciana, requerits per la «cultura» oposició, sobre les raons per les quals han acceptat ser membres, ni que siga d'«honor», del II Congrés de Llengua Catalana i s'han abstingut, en canvi, de protestar per l'oblit en què ha deixat el Consell d'Europa el «valencià», dissolt en el català.

Els creien, quan allò de l'Estatut, on van deixar la designació valenciana de la llengua sense aclarir, que es resoldria el problema. Confiaven que la boira de l'ambigüitat ho esborraria tot.

Però va i no. Va i es convoca el II Congrés de la Llengua Catalana, per exemple, i són convidats a formar part del «Comitè d'Honor» el nostre honorable i altres càrrecs elevats de la jerarquia autonòmica. ¿Com podien dir que no? Però també, ¿com s'han atrevit a dir que sí?

Pintoresc, doncs, o penós, segons es mire, l'espectacle d'uns i altres. Potser tots no són uns, però, almenys, s'ha de dir que, objectivament, resulta ben difícil diferenciar-los. □

SUBSCRIPCIÓ A LA REVISTA

1r. cognom _____ 2n. _____

Nom _____ Domicili _____

Població _____ Tel. Part. _____

Any de naixement _____ D.N.I. _____

Professió _____ Lloc de treball _____

Se subscriu al setmanari EL TEMPS per un període D'UN ANY, prorrogable si no hi ha ordre en contra, i un import de:

7.400 pessetes - amb pagament: Anual (1 rebut per la quantitat abans citada)

Semestral (2 rebuts de 3.700 pessetes).
(Sols en el cas de pagament per banc).

10.500 pessetes (Europa) amb pagament anual
Aquests preus inclouen el 6% de l'IVA.

Forma de pagament:

Dom. bancària. Taló bancari adjunt. Gir postal núm. _____

• La subscripció representa un descompte de més del 10% sobre el preu de venda als quiloncs. (Firma)

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

Distingits senyors:

Caixa o banc _____ Agència _____

carrer _____ ciutat _____

Els pregue que els rebuts que a nom d _____

domicili _____ població _____

presentarà EDICIONS DEL PAÍS VALENCIÀ, S.A. amb total de _____ ptes.

a pagar en _____ terminis ^{semestralment} anualment per la quantitat de ptes. _____ siguen

pagats amb càrrec al comote cc trent a la llibreta d'estalvi: núm. _____

_____ de _____ de 198 _____

(Firma)

EDICIONS DEL PAÍS VALENCIÀ, S.A. - C.I.F. A-46186821 - Avinguda del Baró de Càrcer, 40, 13. - 46001-València